

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ

Μιά πού εκείνη την ημέρα ή κυρία έργοστασάρχου γιόρταζε, και μιά πού ή δουλειές — με την ένδοξη της έθνικής παραγωγής — πήγαν καλά, πάρα πολύ μάλιστα καλά, ή κυρία έργοστασάρχου σκέφθηκε να καλέσει όλο τό προσωπικό τού έργοστασίου σέ μιά απογευματινή δείξισι, να πάρουν ένα τσάι, να φάνε ένα γλυκό και να πουν ένα εγ λ ν κ ε ρε ! Κι' εκείνο, κούτσου - κούτσου, πήγαναν σκαμπά και εύξες γεμάτοι.

«Καλλιόπου μάστρωσο», έπτά 'Ακριόυ, έγραφε τό ήμερολόγιο. Καλλιόπη την έλέγανε κι' εκείνη! Δέν περιγράφεται τό τί έκαμε γιά να βρή τον 'Αγιο Καλλιόπο, γιά να γιορτάη, ν' ανοίξη κι' αυτή τό σπίτι της, τώρα πού πάνε ή δουλειές καλά !... 'Ας εινε καλά ή ένσπυσις της έθνικής βιομηχανίας, της ταπικής παραγωγής — πού λέει κι' ο κ. Λουκάς Ρούφος.

Έχάλασε τον κόσμο να τον βρή...

Ο Παπα - Προκόπης, της ενορίας ο παπάς, πού ξέρει τις γιορτές και τους άγιους όλ' έξω και άνωκατωτά, άνακάληξε τον 'Αγιο Καλλιόπο και έφερε την άνακάληψή του πατηγιορτάς, ψάλλοντας τού 'Αγίου τό τροπάριον :

Γνωρισθείς έκ σπαργάνου, ήγισάμενος, και φανεός τών χαρίτων πεπληρωμένος...

—Εύχαριστώ, παπούδι μου ! 'Ετσι καταλαβαίνω πως έμαθα χριστιανή κι' έγώ !... τού εινε ή κυρία Καλλιόπη.

Και άπορασίστηκε ή άπογευματινή συγκέντρωσις και έληθή ηρώτα τού έργοστασίου τό προσωπικό...

—Γιά να ξεγιορτάσουμε άπό δαύτους !...

Μιά πού κατέστησαν όλοι, κατέστη και ό Τσιγκής, καλαιός υπάλληλος και βοηθός τιμίου, λημονοβθείς, άραχνιασθείς και σκοπιθείς χρόνια άρκετά εκεί μέσα, κάτοντας τη δουλιάν του τίμια και ήσυχά, φεύγοντας τό βράδυ γιά τό σπίτι του και ερχόμενος την άλλη ημέρα, πρωί - πρωί, στη δουλειά, σάν κοινωτικόνος, σάν ένα τού έργοστασίου έμβολο, πού πάει κι' ερχεται και όλο πάει κι' ερχεται, χωρίς να ήπερδή ούτε κατά ένα χιλιοστάμετρο την καθημερινή κίνησή του...

Παλαιός υπάλληλος και βοηθός ταμίου...

Χρόνια, ελαίμα, άρκετά. Δέν ήταν πιά υπάλληλος, δέν ήταν πλέον άνθρωπος, ήταν ένας σκοπιμένος και κτηνωμένος φάκελάς τού άρχισου τού ταμείου.

Ο έργοστασάρχης ίσως να εινε λημονοβήσι και ότι τον εινε στην ύψησιό του. Γι' αυτό, τώρα πού πήγαναν ή δουλειές καλά — άς εινε καλά τό κήρυγμα περί έθνικής παραγωγής — όλοι προοδεδόντουσαν, όλων άβξαναν οι μισθοί, όλων καιντέρευαν ή θέσις, και μόνο τού καιμένου τού Νικολάη ή Τσιγκνή ή θέσις έμενε άναλόωσι και ή κατάστασις τριχοειστή...

Και έφυγε άπό εκεί τρέχοντας, σάν να εινε βάλη μπήνας !...

με κορδέλλες πλατειές μεταξωτές !... Και σ' όια αυτά έπάνω ή κάρτα τού κάθε δωρητού, καρφιστωμένη, με τις πιά θεμερές εύξες. 'Όλοι φέρονε κάρτι, άκόμα και οι πιά φταχοί !... Κι' αυτός, ό Νικολάκης ό Τσιγκής, παλιός ύπογραμματεύς Ειρηνοκίσιου, βοηθός ταμίου σήμερα, μιά άόλωρη ζωή μέσα στο έργοστάσιο, και να μη φέρη τίποτε !...

Τί θα πη ό προϊστάμενος !... Και τί θα πη ό κόσμος !... Στάθηκε στενοχωρημένος μιά στιγμή, τό αίμα ανέθηκε στο κεφάλι του και πήρε δυο - τρεις φορές άέρα με τό παληρό ήμίψηλο καπέλλο του.

—Και τώρα τί να γίνη ;

—'Αλλά ένας παλιός ύπογραμματεύς ειρηνοκίσιου, άν και τόσα χρόνια βοηθός ταμίου, δέν τά χάνει εύκολά.

Βγάδει λοιπόν κι' αυτός την κάρτα του και την καρφιστώνει στην πιά άριβή και πάλιτεστάτη άνθοδέσμη, με τά πιά έυσεφεται της έποχής λαυλούδια, πού ήσαν μέσα σ' ένα βάζο άπό πορσελίνα, λευτή σάν τόν άφρό, και κεντημένη σάν κάμπος με λαυλούδια άνοιξιότοιχα...

Σηγχώνος έβγαλε την κάρτα πού ήτανε στην άνθοδέσμη, την κάρτα ενός προϊσταμένου τού λογιστηρίου, τού κ. Πικιαφή, πού εινε τρέφς προδ.βασιός στα τελευταία δυο χρόνια. Και στη δική του κάρτα έπάνω έγραψε με καλλιγραφικά και σταθερά γράμματα τις πιά θεμερές εύξες :

Κι' έφερε την άποκαλήψή του πατηγιορτάς, ψάλλον τό τροπάριον...

«Εκδήλωσις τιμής τού πιά παληού υπάλληλου τού έργοστασίου στην πιά νέα και πιά χαριτωμένη έργοστασιάρχισα της 'Ελλάδος».

Και έσπευσε να φύγη γρήγορα και να τρυπήσει στο σαλόνι, σάν άνθρωπος πού εινε βάλει μπήνα κι' έφευγε πριν έκοινη.

—'Ω, καλώς τον κ. Τσιγκνή, τού εινανε δυο - τρεις, όταν τον ειδαν. Σε είδαμε πού άρχισες και νομίζαμε πως δέν θα έφθης ! Μήπως ήσουν άρρωστος ;

—'Α, όχι, δόξα νάη ό Θεός !... Εινε κάποια καθυστέρησις τό λεωφορείο τού συναρισμού.

Όταν φύγανε οι έποκέπιτες, όταν τελειώσε πλέον ή γιορτή κι' άρχισαν να σβήνουνε τού σαλονιο τά φώτα, ή κ. Καλλιόπη βγήκε λίγο, γιά να ιδή και τά δώρα πού της έφεραν.

Όλα πλούσια και καλά και διαλεχτά, αλλά έκείνο τού Τσιγκνή ήταν τό πιά όραίο, τό πιά χαριτωμένο, τό πιά πλούσιο !...

'Αλλά παρανόμο άπό όλα, κι' άπό τό δώρο του πλούσιου, ήταν ή εύχή :

«Στην πιά ώρακια και χαριτωμένη έργοστασιάρχισα της 'Ελλάδος», κλπ. κλπ.

Συγκεινημένη ή κ. έργοστασάρχισα, τού εινε και στόν άνδρα της :

—Πρώς ήνε αυτός ό κ. Τσιγκής ;

—'Ενα γεροντιό. πού τρώζεται χρόνια στο ταμείο.

—'Εκείνος ό αδύνατος κι' ό φτωχός ;

—'Εκείνος !...

—Αυτός ό ήσυχος άνθρωπάκος, πού έν έν ζήτησε τίποτε ποτέ ;

—'Ο ίδιος !...

—'Α, αγαπήτη μου Πετριέλη, τόν άδικήσαμε τον άνθρωπο !...

Τρομαγμένος την άλλη μέρα ό Νικολάκης ό Τσιγκής, έλαβε μιά πρόσκλησι να πάη και να παρουσιασθή εαμείσις στόν κύριο δευτηνός !

Θά καταλάβαινε τό φάσος, φαίνεται ! σασβήθηκε.

Και λίγο ελειψε να σάση ή καλή του.

Και μιά τού ήθελε να φύγη και να πάση τά βουνά, και μιά να παρουσιασθή κι' ό,τι γίνι άς γίνη !...

Και αυτός να μην φέρη τίποτε !...

Και ή δευτέρα σκέψις έπεκράτησε, γιατί πως να πάη στα βουνά και τί να κινή ημει-περα, άφού σέ όλη του τη ζωή δέν άνέβηκε ποτέ σέ βουνό ; Κίτρινος, λοιπόν, και

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κωμωμοποιία)

Κόνραντ Φάιτ, ο διάσημος αστέρας της Ειρώνης, έστ' από τις επίμονες προσπάθειες των ψυχιάτρων, κατάρθεσε ν' ανακτήσει πάλι το θάρρος του γιά τή ζωή και ν' άφοσιωθεί στόν κινηματογράφο. Τούτ' δέ είνε ή άγία του γιά τήν έβδομή τέχνη, ώστε θάεί νά κινηθεί άδιάκοπα στό εσθόντιο. Μάταια οι σπρωθείται τόν παρακαλούν νά ξεουρωσθή και νά ησυχάζη. Δέν άσού κανέναν.

—Άρπότε με, τούς λέει, νά ξανακρηδίσω τήν χρόνια μού έχασα μέ τήν άρρώστια ή μου καί τή νευρασθένειά μου. Δέν καταλαβαίνετε λοιπόν, δέν θταν εγώια στό εσθόντιο νοιώθω ότι βρισκόμασι στό εσθόντιο μου ;...

Και πρώτα, τότε μόνον ο μεγάλος ηθοποιός είνε αξιοσημείωτος. Όταν όμως τελειώση το εργάσιον μιας δραματικής σκηνης, ξεπλύνεται κατάχρηστος σε μια πολιθρόνα και κροβιι τον προσώπου του μέσα στα χέρια του. Οι συνάδελφοι του δέν τολμούν αυτή τη στιγμή να τον άνησυχίσουν. Ο Κόνραντ Φάιτ ήταρεί. Στενοχωρείται γιατί ή φωνή του δέν είνε τόσο κατάλληλη γιά το μικρόφωνο και τόν ήπιώζει νά έξωτεριεύη άπο τόν πλούτο του δραματικού ταλέντου του. Έτα άναγκάζεται νά έπαράξη ή τι αβάντα του τήν άλληγή της φωνογνομίας του. Μιά μέρα, μιά άμοιρη ηθοποιός, πού τόν έλάτρευε, τόν πληρώσε και θέλησε νά τόν παρηγορήση. Ο Κόνραντ Φάιτ όμως πινάχτηκε άνα νευρώσαστο άπό το κάθισμά του, έξωθηκε μέ φρίκη και έξέσπασε σ' ένα άγριο και ακλόρη γέλιο, φωνάζοντας :

—Όχι, όχι, τίποτε πειά δέν είνε δυνατών νά κινάτε γιά μένα !... Δέν μπορέτε νά μου ξαναδώσετε τήν καρδιά μου. Έχει πεθάνει μέσα μου ο έρως. Σήμερα ζή μονάχα ο ήθασμός. Κι' αυτός άμαρτιά περισσότερο άπό όλα τή τέχνη του.

Και αυτή είνε ή άλήθεια. Ο Κόνραντ Φάιτ, ύστερ' άπό τή τραγικά χρόνια της δυστυχίας πού πέραςε, έχασε πειά τήν ήμισυοσύνη του γιά τήν άγάπη τών θαυμαστρών του. Γιατί όλες ή γυναίκες μέ τήν έτα εύκολία πού άγατούν έταν άνδρα, τόν ξεχούν πάλι τόσο γρήγορα !...

Οι φίλοι του κινηματογράφου είνε ένθουσιασμένοι, γιατί άυτόν τόν καιρό άπολαμβάνουν άληθινή άριστογυμνασία. Όλες ή κινηματογραφικές έταιρείες σιναγωγίζονται πού νά προβάλλη τά πό άφορητα έργα. Έτσι, είχαμε τήν ευτυχία νά δούμε το περίφημο ήλκι «Βασκαρόλα», τή «Δάσκρα Βασιλίσσας», το «Ισραήλ» και το «Νοστωδόν». Η Άνώνυμος Κινηματογραφική Έταιρεία, όπως πάντα, άνέθεσε στό «Πάλλας» ένα άπ' τά πό άμοιρα έργα : τήν «Κρηνη Άγάπη», στόν άποιο πρωταγωνιστούν ο 'Αδόλφος Μανζού κι' ή παρίστανται έφέντετα Βαυβάρα Στάγγουλι.

Η Πάουλα Βέσσελε, ή περίφημη δραματική ηθοποιός του Ευρωπαϊκού κινηματογράφου, στην ιδιωτική ζωή της είνε μιά ύποδειγματική κωμωμοποιή. Έπιχαρείται νά ταπεινω ή μόνη τόν σπιτι...

καμμένος άπό το γκόθο του, παρουσιάστηκε έμπρός στόν εργοστασιακόη.

—Κυ... Κυ... Κύριε διευθυντή !...

Δέν μποροστέ ν' άποτελειώση. Τού φαινόταν πώς το πάτωμα έφευγε κάτω άπό τά πόδια του και ότι βυθίζταν σ' ένα χάος άτέλειωτο, ζοφόςος και σκοτεινό !...

—Καίως τόν ν. Τσουνη !... τού είνε μιά κωμωμοποιή ή εργοστασιακόη. Κώηρη...

Ο Τσουνη συνήλθε. Το χάος έταίρη ν' άνοίγη κάτω άπό τά πόδια του και το πάτωμα έπαυσε τήν πρώτη στερεότητά του.

—Έλα, κύριε Τσουνη, ξεκαλοήθησε ο διευθυντής, νά σου άναγγείλω κάτι το πολύ ενθάρσιο. Θάείς ένα τονάγο ;

—Ένθάρσιο ! Δέν κινάω, κύριε διευθυντή... —Πούά καλά κινάς, κύριε Τσουνη !... Έμεις πού κανίζουμε, χαλάμε τήν όψία μας !... Λοιπόν, έχω ένα ενθάρσιο πού νά σ' άναγγείλω. Άπό τήν πρώτη του μινός σ' προβάλλεται σέ δεύτερο ταμία και σ' άλτερον, σ' άπτελοσά, το μυσθό !...

Ένας κώμος στάθηκε τού λαού το Νικολάου τού Τσουνη και δέν μπόρεσε ούτε νά ενθάρσιοση.

Ο εργοστασιακόη, χωρίς νά το προσέξη καν, ξεκαλοήθησε :

—Και έξερεις πού άρτίεις τήν αβήρη αυτή και τόν προβάσιμό σου ; —Στή μαροχρονόνο, ταμία και καλή ύπερησια μου, μπόρεσε έπατέλους νά πη ο κύριος δεύτερος ταμίας.

—Α, όχι !... Αυτό το άρτίεις τήν γυναίκα μου, πού μού έγινε κωμωμοποιή άπό πθές το βράδν !...

Κι' έπειτα, πινάζοντας άδιάφορα τή σάχη τού ταζάρου του, πρόσθεσε :

—Έχει κι' αυτή καμιά φορά καν παράξενος ιδέες !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

της και πολλές φορές ο θαυμαστός της, πού την εκσεπνιόταν, στη βίλλα της, την βρισκουν με την πάλλεννη ποδιά της...καμωμοποιή. Δηγούσταν μάλιστα το έξης χαριτωμένο ανέκδοτο : Μιά φορά, ένας πούλοσος θαυμαστής της, είχε ξεκινήσ' άπό τή Νέα Υόρκη γιά νά πάη στό Βερολίνο νά της υποβάλη τά σίδη του. Τής είχε φέρι ένα σωρό σπάνια δώρα και κοσμήματα. Σάν πρωτοέξ' όμως Άμερικανός πού ήταν, έκρινε καλό νά της άγοράση και μιά όμοιέταξη τουαλέτα θαλαμωκόου. Θά το πωτέψτε ; Ήταν το μόνο δωρο πού τήν ξετράβηκε. Είχε ένθουσιασθή στη σκέψη ότι ο θαυμαστός της δέν τήν άγαπού μόνον γιατί είνε μιά διάσημη έφέντετα, αλλά και μιά καλή κωμωμοποιή.

Τά «Κινηματογραφικά Νέα» του Χόλλυγουντ πληροφορούν τούς άναγνώστες τους ότι ή «Αντιάν», ή εμοικια ή γόμοσας, είνε τριμρα έρωσμένη μ' έναν... Έλλάρη ! Σήμερον με τίς πληροφορίες τούς, μάλιστα, ή Μπρεγρίτε Χέιμ γράφει ταπεινά στόν άγαπημένο της ένα τριμρα γράμμα, στόν άποιο τού άναφέρει ότι νοσταλγεί τόν Άτικού οφάνο, τήν όμορφά της ζωής μας και τή συντροφιά του. Αθή ή ελπίδα, φρεσκά, ανατάσσει δλους τούς λάτρες τής όμορφιάς της, οι άποιο προσπαθούν νά ξεκαρθώσουν άυτόν τόν ευτυχ ή θητό. Μά δέν πρόκειται ίσως νά καταερουν τίποτα. Ο έρως της Μπρεγρίτε Χέιμ είνε ένα άπό τ' άπειρα δραματικά ψέματα, με τά άποια διασκεδάζουν τούς άναγνώστες τούς τά περιουσία του Νέου Κόσμου !...

Η «Αφρόδια Σμέλλινγ», ή χαριτωμένη ηθοποιός 'Αννυ Όντρα, φαίνεται ότι άρχισε νά βαρύνεται τίς τριμραφίτες τού προταλητικού της παγκμαχίας. Σέ μιά συνέντευξη, πού έδωσε δια και λίγες μέρες γιά τή ζωή τού άνδρός της, δέν έκανε καθόλου λόγο γιά τή άγάπη τούς. Ο γέροτρο, βέβαια, παραξενεύτηκε, τής ζήτησε λοιπόν συγγνώμη γιά τήν άδικοφροσία του και τήν παρεκάλσε νά του πη μήπως τερχόν ο γάμος είνε σποσάτος τόν έρωτά τούς. Η 'Αννυ Όντρα διάτασε στην άρχή ν' άπαντηθή. Έπειτα τού είνε άλη τήν άλήθεια :

—Κατάλαβα, τού δήλωσε, ότι το μπόξ ο έρως είνε δυο ενθάρσιο σπόρ. Όταν όμως άρχοιέται κανείς πέρα πού μ' αυτά, παιναίει ύπερκόσμοι. Αυτό άκριβώς συνέβη στόν άνδρα μου και σέ μένα. Σήμερα κι' ά δυο είμαστε...νός άουτ !...

Κι' έπειδή ο δημοσιογράφος δέν κατάλάβαινε τί ήθελε νά πη, τού έξήγησε ότι έχω κωμωμοποιή άπό τόν έρωτα κι' ότι είχε βαρεθή νά παίζη μπόξ...

Μήπως πρόκειται άραγε νά μάθουμε σ' έπέντετα ; Πάθος έξερει !... Όσα είνε πιθανά κι' εύκολα γιά τούς αστέρας τού κινηματογράφου.

Ο αστέρας τών αστέρων, ή Γκρέτα Γκάρμπο, άρχισε πάλι νά γίνεται άφορη συνταρακτική δραματίστ.

Η ατία είνε ότι έγκρατέμεισε δλους τούς θαυμαστές της, γιά ν' άφοσιωθή στην τριμραφή φίλια τού Τζόν Τζέιμς. Ένας λαπόν άπ' αυτούς, ο γινός του εκκομμουνισκού Ντουγλας Μπέρτον, μην άντέχοντας στην άδικοφροσία της, έστειλε στην Γκρέτα Γκάρμπο μιά θαυμασία άνθοθήρη άπό κώσωνα τριαντάφυλλα μ' αυτά τά λόγια : «Άν δέν μου τηλεφωνήσετε άς το βράδν, μποροε νά μου έπιστρέψετε το πού νά τριαντάφυλλα. Θα στείλω τόν φερέφο μου». Η Γκρέτα Γκάρμπο, νομίζοντας ότι ο Ροδολφός Μπέρτον άπεισώταν, δέν έδωσε σημασία στό λόγια του και γιά νά τόν περάσθ, δέν τού τηλεφώνησε. Μά ο έρωστέμιος Μπέρτον είχε τραυλάη πειά άπό τήν άπελευσία του και πραγματοποίησε δίχως νά διστάση τήν ύποσχέση του. Αδικοθνήσε τά έξημεροφάτα. Όταν ή Γκρέτα Γκάρμπο ήμαθε το τραγικό τέλος του, άρχισε νά τρέμη. Έπειτα έξέσπασε σέ ύστερικά κλάμματα, φωνάζοντας :

—Όχι, δέν έζρετε νά σκοτωθή !... Είν' ένας άνανδρος !... Είχα δίκαιο πού τόν πεφωρονόσθ !...

Έτσι τα φόρες μιά πένθημ τουαλέτα, τιάχτηκε μ' ένα πικρό μαύρο πέπλο και πήγε ή ίκία τά κώσωνα τριαντάφυλλα νά τά ταποθεθή στο φερέφο τού !... Κατόπιν γούσε και κλείστηκε στη βίλλα της ! Εξόνη τή μέρα δέν δέχτηκε κανένα θαυμαστό της. Ουτε κι' αυτόν άκόμη τόν Τζόν Τζέιμς.

Η Τζίν Χάρλοου, γιά τίς θαρινές εθαμοπέες της, έτοιμάει άπό τούρο το πρόγυμνα τόν εθθμωμ διασκεδάζουν στην Φλορίδα. Σ' αυτές τίς σοδαρές άχοιολίες της τήν βοηθούν κι' ο στενοί φίλοι της, ο άποιο ποικεφοκαίωσιν γιά νά έπανοισουν τούς νά άθάβαινους ξεαπορροσισούς τούς άποιοσ μπόρε νά κινή μιά άμοιρη έφέντετα.

Όσο γιά τούς Άμερικανούς Κρόισους, άπότα κωμωμοποιή πότε θά πη ή Τζίν Χάρλοου στό Μάϊαμ, γιά νά σποσίσουν νά μεταβούν κι' ατά, γιά νά διασκεδάζουν και νά λάβουν μέρος στις τρέλλες διασκεδασίες της.

Ο Καρόλ Λόου